

“ଫଲୋ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ପିତାତ୍ତ୍ୱ ଅନୁକରଣ”

ଆଜି ବାପଦାଦା ସମସ୍ତ ସ୍ନେହୀ ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ନେହର ପ୍ରତୀକ୍ଷାରେ ଦେବା ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟରେ ପିଲାମାନଙ୍କ ସହିତ ସ୍ନେହ ମିଳନ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ବିଦେହୀ ବାପଦାଦାଙ୍କୁ ଦେହର ଆଧାର ନେବା ପାଇଁ ପଡ଼ୁଛି । ଆଉ କ’ଣ ପାଇଁ ଦେହର ଆଧାର ନେଉଛନ୍ତି ? ପିଲାମାନଙ୍କୁ ନିଜ ଭଳି ବିଦେହୀ କରିବା ପାଇଁ । ଯେପରି ବାବା ନିଜେ ବିଦେହୀ ଅଟନ୍ତି, ଦେହକୁ ଆସୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ବିଦେହୀ ସ୍ୱାଭାବରେ ରହି ବିଦେହୀ ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରାଉଛନ୍ତି, ସେହିଭଳି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ଜୀବନରେ ରହି, ଦେହ ଭିତରେ ରହି, ବିଦେହୀ ଆତ୍ମା ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ହୋଇ ନିଜେ ନିର୍ଦ୍ଦେଶ ଦାତା ହୋଇ ଦେହ ଦ୍ୱାରା କର୍ମ କରାଅ । ଏହି ଦେହ କର୍ମକର୍ତ୍ତା ଅଟେ, ତୁମେମାନେ ଦେହୀ ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ଦ୍ଦେଶଦାତା ଅଟ । ଏହି ସ୍ଥିତିକୁ ବିଦେହୀ ସ୍ଥିତି କୁହାଯାଏ । ଏହାକୁ ହିଁ ଫଲୋ ଫାଦର ଅର୍ଥାତ୍ ପିତାତ୍ତ୍ୱ ଅନୁକରଣ କରିବା କୁହାଯାଏ, ତେଣୁ ସର୍ବଦା ଫଲୋ ଫାଦର କରିବା ପାଇଁ ନିଜର ବୁଦ୍ଧିକୁ ଦୁଇଟି ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରଖ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ଫଲୋ କରିବାର ସ୍ଥିତି ହେଲା - ସଦା ଅଗରୀରୀ ଭବ, ବିଦେହୀ ଭବ, ନିରାକାରୀ ଭବ ଏବଂ ଦାଦା ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମବାବାଙ୍କୁ ଫଲୋ କରିବା ପାଇଁ ଅବସ୍ଥାକୃତ ସ୍ଥିତି ସ୍ୱାଭାବ ଭବ, ଫରିସ୍ଥା ସ୍ୱାଭାବ ଭବ ଏବଂ ଆକାରୀ ସ୍ଥିତି ସ୍ୱାଭାବ ଭବ । ଏହି ଦୁଇ ପ୍ରକାରର ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହିବା ପାଇଁ ଫଲୋ ଫାଦର କରିବାକୁ ହେବ । ଏହାଠାରୁ ନିମ୍ନ ସ୍ଥିତି ହେଲା ବସ୍ତୁକୃତ ସ୍ୱାଭାବ, ଦେହର ସମ୍ପୃତି ତଥା ନିଜକୁ ବସ୍ତୁକୃତ ମନେ କରିବା । ଏହାଠାରୁ ଆଉ ତଳକୁ ଯାଅ ନାହିଁ । ନିଜକୁ ବସ୍ତୁକୃତ ବୋଲି ମନେ କରିବା ବା ବସ୍ତୁକୃତ ଅବସ୍ଥାରେ ରହିବା ଦ୍ୱାରା ହିଁ ତଳକୁ ଆସିଯାଇଛି ସେଥିପାଇଁ ଏହି ସବୁ ସମ୍ପୃତିଠାରୁ ଉତ୍ତ୍ୟକ୍ତରେ ଏହି ଦୁଇଟି ସ୍ଥିତିରେ ସର୍ବଦା ସ୍ଥିତ ରୁହ । ତୃତୀୟ ପ୍ରକାରର ସ୍ଥିତିରେ ରହିବା ପାଇଁ ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜନମ ହେବା ମାତ୍ରକେ ବାପଦାଦାଙ୍କର ଶିକ୍ଷା ମିଳି ସାରିଛି ଯାହାକି ଏହିଭଳି ଅଧ୍ୟୋଗତି କରାଇଥିବା ସ୍ଥିତିକୁ ସଂକଳ୍ପ ବା ସ୍ୱାପ୍ନରେ ମଧ୍ୟ ଯିବାର ନାହିଁ କାରଣ ଏହା ଅନ୍ୟର ସ୍ଥିତି ବା ପରର ସ୍ଥିତି ଅଟେ । ଯେପରି କେହି ଯଦି ବିନା ଅନୁମତିରେ ପରଦେଶ ବା ବିଦେଶକୁ ଚାଲିଯାଏ ତେବେ ତା’ର ଅବସ୍ଥା କ’ଣ ହେବ ? ବାପଦାଦା ମଧ୍ୟ ଏହି ଆଦୃଷ୍ଟ ରୂପରେ ରେଖା ଟାଣି ଦେଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଏହାଠାରୁ ବାହାରକୁ ଯାଅ ନାହିଁ । ଯଦି କେହି ଏହାର ଅବଦୃଷ୍ଟ କରୁଛନ୍ତି ତେବେ ସେମାନେ ଦୁଃଖୀ ମଧ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ପଶ୍ଚାତାପ ମଧ୍ୟ କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସର୍ବଦା ନିଜର ସ୍ୱାଭାବିକତାରେ ରହିବାର ବା ସର୍ବଦା ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ୱାଭାବ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହିବାର ସହଜ ଆଧାର ହେଲା “ଫଲୋ ଫାଦର” । ଫଲୋ କରିବା ତ ସହଜ ଅଟେ ନା! ବାଲ୍ୟ ଜୀବନରୁ ହିଁ ଫଲୋ କରିବାର ଅନୁଭବୀ ଅଟ ନା! ବାଲ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ ପିତା ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ଆଂଗୁଳି ଧରି ଚାଲିବାରେ, ଉଠିବା-ବସିବାରେ ଫଲୋ କରାଇଥା’ନ୍ତି । ପୁଣି ଯେତେବେଳେ ଗୃହସ୍ଥି ହୋଇଯାଆନ୍ତି ସେତେବେଳେ ପତି-ପତ୍ନୀ ପରସ୍ପରଙ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରି ଚାଲିବା ପାଇଁ ବଡ଼ମାନେ ଶିଖାଇଥା’ନ୍ତି । ପୁଣି ଆଗକୁ ଯାଇ ଗୁରୁ କରିଥା’ନ୍ତି ଏବଂ ଗୁରୁଙ୍କର ଫଲୋଅର୍ଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଅନୁଗାମୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତେବେ ଲୌକିକ ଜୀବନରେ ମଧ୍ୟ ଆଦି ଏବଂ ଅନ୍ତ ସମୟରେ ଫଲୋ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ ଏବଂ ଅଲୌକିକ, ପାରଲୌକିକ ପିତା ମଧ୍ୟ ସେହି ଗୋଟିଏ ହିଁ ସହଜ ଉପାୟ ବତାଉଛନ୍ତି - କ’ଣ କରିବି, କିପରି କରିବି, ଏହିଭଳି କରିବି ନା ସେହିଭଳି କରିବି, ଏହିସବୁ ବିସ୍ତାରରୁ ମୁକ୍ତ କରି ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ସବୁ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା - “ଫଲୋ ଫାଦର” ।

ସାକାର ରୂପରେ ମଧ୍ୟ ନିମିତ୍ତ ହୋଇ କର୍ମ ଶିଖାଇବା ପାଇଁ ପୂରା ୮୪ ଜନମ ନେଇଥିବା ବ୍ରହ୍ମମାତ୍ତ୍ୱର ଆତ୍ମା ନିମିତ୍ତ ହେଲେ । କର୍ମ କରିବାରେ, କର୍ମବନ୍ଧନରୁ ମୁକ୍ତ ହେବାରେ, କର୍ମ ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ରକ୍ଷା କରିବାରେ ଦେହ ଭିତରେ ରହି ବିଦେହୀ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହିବାରେ, ଶାରୀରିକ ବନ୍ଧନଗୁଡ଼ିକୁ ମୁକ୍ତ କରିବାରେ, ମନର ଲଗନରେ ମଗନ ରହିବାର ସ୍ଥିତିରେ, ଧନର ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ନୂଆ ପଇସାକୁ ମଧ୍ୟ ସଫଳ କରିବାରେ ସାକାର ବ୍ରହ୍ମବାବା ନିଜର ସାକାର ଜୀବନରେ ନିମିତ୍ତ ହେଲେ । କର୍ମବନ୍ଧନୀ ଆତ୍ମା ହୋଇ ମଧ୍ୟ କର୍ମାତୀତ ହେବାରେ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ହେଲେ । ତେଣୁ ସାକାର ଜୀବନକୁ ଅନୁକରଣ କରିବା ସହଜ ଅଟେ ନା । ଏହି ଶିକ୍ଷା ହିଁ ଫଲୋ ଫାଦର । ଯଦି କେହି ପ୍ରଶ୍ନ ମଧ୍ୟ ପଚାରୁଛନ୍ତି ତେବେ ଶରୀର ବିଷୟରେ ବା ସମ୍ବନ୍ଧ ବା ଧନ ବିଷୟରେ ହିଁ ପଚାରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବ୍ରହ୍ମବାବାଙ୍କର ଜୀବନ ହିଁ ଏହି ସବୁ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର । ଯେପରି ଆଜିକାଲି ବିଜ୍ଞାନବାଦୀ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ପ୍ରଶ୍ନର ଉତ୍ତର କମ୍ପ୍ୟୁଟରକୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି କାରଣ ଭାବୁଛନ୍ତି ମନୁଷ୍ୟର ବୁଦ୍ଧିଠାରୁ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଅଧିକ ସଠିକ୍ ଉତ୍ତର ଦେଇପାରିବ ଅର୍ଥାତ୍ ନିରମାତାଠାରୁ ମଧ୍ୟ ନିରମିତ ବସ୍ତୁକୁ ଅଧିକ ସଠିକ୍ ମନେ କରୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ତୁମମାନଙ୍କ ଭଳି ଶାନ୍ତିର ଶକ୍ତିକୁ ଧାରଣ କରୁଥିବା ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମବାବାଙ୍କର ଜୀବନ ହିଁ ସଠିକ୍ କମ୍ପ୍ୟୁଟର ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ କ’ଣ, କାହିଁକି, କିପରି କହିବା ପରିବର୍ତ୍ତେ ବ୍ରହ୍ମବାବାଙ୍କର ଜୀବନ ରୂପୀ କମ୍ପ୍ୟୁଟରକୁ ଦେଖିନିଅ । କିପରି ଏବଂ କ’ଣର ଉତ୍ତର ଏହିପରିରେ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯିବ । ପ୍ରଶ୍ନଚିତ୍ତ ପରିବର୍ତ୍ତେ ପ୍ରସନ୍ନଚିତ୍ତ ହୋଇଯିବ । ପ୍ରଶ୍ନଚିତ୍ତ ଆତ୍ମାର ବୁଦ୍ଧି ସର୍ବଦା ହଲଚଲ୍ ହେଉଥାଏ ସେଥିପାଇଁ ପ୍ରଶ୍ନବାଚକ ଚିହ୍ନ ମଧ୍ୟ ବଟ୍ଟା ଅଟେ ଏବଂ ପ୍ରସନ୍ନଚିତ୍ତର ଚିହ୍ନ ହେଲା ବିନ୍ଦୁ ଅର୍ଥାତ୍ ପୂର୍ଣ୍ଣଗର୍ଭେ ଲାଗାଇବା । ତେବେ ବିନ୍ଦୁରେ କୌଣସି ତେଜା ବଟ୍ଟା ଅଛି କି? ଚାରିଆଡୁ ଦେଖିଲେ ବି ଗୋଟିଏ ପ୍ରକାରର ଦେଖାଯିବ । ବିନ୍ଦୁକୁ ଯେଉଁ ପଟରୁ

ଦେଖିଲେ ମଧୁସ୍ତ ସିଧା ହିଁ ଦେଖାଯିବ ଏବଂ ଏକାଭଳି ଦେଖାଯିବ, ଚାହେଁ ସିଧା ଭାବରେ ଦେଖ, ଚାହେଁ ଓଲଟାଇ ଦେଖ । ତେଣୁ ପ୍ରସନ୍ନମନସିତ ଅର୍ଥାତ୍ ଏକରସ ସ୍ଥିତିରେ ରହି ଏକମାତ୍ର ବାବାଟ୍ଟକୁ ଅନୁକରଣ କରୁଥିବା ଆତ୍ମା । ତେବେ ଏହି ସବୁ କଥାରୁ ସାରାଂଶ କ’ଣ ମିଳିଲା ? ନିଜର ପିତା ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କକୁ ଚାହେଁ ସାକାର ସାମ୍ରାଜ୍ୟରେ ଫଲୋ କର ବା ଆକାର ରୂପରେ ଫଲୋ କର । ଚାହେଁ ବ୍ରହ୍ମମାବାବାଟ୍ଟକୁ ଫଲୋ କର, ଚାହେଁ ଶିବବାବାଟ୍ଟକୁ ଫଲୋ କର । କିନ୍ତୁ ଶବ୍ଦ ସେହି ଗୋଟିଏ “ଫଲୋ ଫାଦର”, ସେଥିପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମମା ବନ୍ଦେ ଜଗତଗୁରୁ” କହି ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କର ମୁହିମା କରୁଛନ୍ତି । କାହିଁକି ନା ସାକାର ରୂପରେ ଫଲୋ ଫାଦର କରିବା ପାଇଁ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମକୁ ଅନୁକରଣ କରିବା ପାଇଁ ବ୍ରହ୍ମମାବାବା ହିଁ ସାକାର ଜଗତ ପାଇଁ ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ମଧୁସ୍ତ ନିଜକୁ ଶିବକୁମାର, ଶିବକୁମାରୀ କହୁନାହିଁ । ତେବେ ସାକାର ଚରନାର ନିମିତ୍ତ ବା ସାକାରରେ ଶୂନ୍ୟେ ଜୀବନର ନମୁନା ରୂପରେ ବ୍ରହ୍ମମା ହିଁ ନିମିତ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଶିବବାବାଟ୍ଟକୁ ସତଗୁରୁ କହୁଛନ୍ତି ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କକୁ ଜଗତଗୁରୁ କହୁଛନ୍ତି କାରଣ ଶିକ୍ଷାଦାତାଟ୍ଟକୁ ମଧୁସ୍ତ ଗୁରୁ କୁହାଯାଏ ଏବଂ ସାରା ଜଗତ ପାଇଁ ସାକାର କର୍ମ ମାଧୁସ୍ତମରେ ଶିକ୍ଷାଦାତା ରୂପରେ ବ୍ରହ୍ମମା ହିଁ ନିମିତ୍ତ ହେଉଛନ୍ତି । ତେଣୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ ତାତ୍କୁ ଅନୁକରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କକୁ ଏହି ହିସାବରେ ଜଗତଗୁରୁ ବୋଲି ସମ୍ବୋଧନ କରୁଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସାରା ଜଗତ ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କର ବନ୍ଦନା କରୁଛି । ଜଗତପିତାର ଉପାଧି ମଧୁସ୍ତ ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କର ଅଟେ । ବିଷ୍ଣୁଟ୍ଟକୁ ବା ଶତ୍କରଟ୍ଟକୁ ଜଗତପିତା କୁହାଯାଉନାହିଁ । ଉକ୍ତମାନେ ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କକୁ ଜଗତର ମାଲିକ ହିସାବରେ ପ୍ରଜାପତି କହି ଦେଉଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ପ୍ରକୃତରେ ପିତା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଯେତିକି ସେ ଜଗତର ପ୍ରିୟା ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରିୟ ଅଟନ୍ତି ସେତିକି ପୁଣି ଜଗତଠାରୁ ନିୟାତ୍ରା ଅର୍ଥାତ୍ ଉପଦ୍ରେଷ୍ଟାରେ ରହି ବରତ୍ତମାନ ଅବସ୍ଥକ୍ତ ରୂପରେ ସାରା ଜଗତକୁ ନିଜର ଅବସ୍ଥକ୍ତ ସ୍ଥିତିକୁ ଅନୁକରଣ କରାଇବାର ଶିକ୍ଷା ଦେଉଛନ୍ତି । ବୁଝିଲା! ଅନ୍ୟ କୌଣସି ବି ଆତ୍ମାର ଏହିଭଳି ନିଆରାପଣିଆ ଅର୍ଥାତ୍ ନିର୍ଲିପ୍ତ ସ୍ଥିତିର ପାର୍ଟ ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କର ଏହି ନିଆରା ପଣିଆର କାହାଣୀ ପୁଣି ଆଉ କେବେ ଶୁଣାଇବୁ ।

ଆଜି ତ ଶରୀରକୁ ମଧୁସ୍ତ ସମ୍ଭାଳିବାକୁ ହେବ । ଯେବେକି ଲୋନ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଧାର ସୂତରେ ନିଆଯାଇଛି ତେଣୁ ଉତ୍ତମ ମାଲିକ ତାତ୍କୁ କୁହାଯାଏ ଯିଏ ଶରୀରକୁ, ସ୍ଥାନକୁ ତା’ର ଶକ୍ତି ଅନୁସାରେ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଏ । ପୁଣି ବି ବାପଦାଦା ଉଭୟତ୍କର ଶକ୍ତିଶାଳୀ ପାର୍ଟକୁ ଚଳାଇବା ପାଇଁ ଏହି ରଥ (ଗୁଲ୍ଲାର ଦାଦୀତ୍କର ଶରୀର) ନିମିତ୍ତ ଅଟେ । ଏହା ମଧୁସ୍ତ ଭ୍ରମାମାରେ ବିଶେଷ ବରଦାନର ଆଧାର ଅଟେ । କେହି କେହି ପିଲାତ୍କ ମନରେ ଏଭଳି ପ୍ରଶ୍ନ ମଧୁସ୍ତ ଉଠୁଛି ଯେ କେବଳ ଏହି ରଥ କାହିଁକି ନିମିତ୍ତ ହେଲା । ଅନ୍ୟମାନତ୍କ କଥା ଛାଡ଼ିଦିଅ, ନିଜେ ଏହାତ୍କ (ଗୁଲ୍ଲାର ଦାଦୀତ୍କର) ମନ ଭିତରେ ମଧୁସ୍ତ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠୁଛି । କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମମା ମଧୁସ୍ତ ଯେପରି ନିଜର ଜନମକୁ ଜାଣିନଥିଲେ, ଲଏ ମଧୁସ୍ତ ସେହିପରି ନିଜର ବରଦାନକୁ ଭୁଲିଯାଇଛି । ଏହି ବରଦାନ ବିଶେଷ ଭାବରେ ସାକାର ବ୍ରହ୍ମପାତ୍କଠାରୁ ଆଦି ସାକ୍ଷାତ୍କାର ପାର୍ଟ ଚାଲିଥିବା ସମୟରେ ଏହି କନ୍ୟାକୁ ମିଳିଛି । ବ୍ରହ୍ମମାବାବାଟ୍ଟକ ସହିତ ଆଦି ସମୟରେ ଏକାନ୍ତରେ ତପସ୍ସା କରୁଥିବା ସ୍ଥାନରେ ଏହି ଆତ୍ମାର ବିଶେଷ ସାକ୍ଷାତ୍କାର କରିବାର ପାର୍ଟକୁ ଦେଖି ବ୍ରହ୍ମମାବାବା କନ୍ୟାର ସରଳ ସାମ୍ରାଜ୍ୟ, ନିଷ୍କପଟ ଜୀବନର ବିଶେଷତାକୁ ଦେଖି ଏହି ବରଦାନ ଦେଇଥିଲେ -- ଯେପରି ଆଦି ସମୟରେ ଏହି ପାର୍ଟ କରିବାରେ ବ୍ରହ୍ମମାବାବାଟ୍କର ସାଥୀ ହୋଇଛି ଏବଂ ସାଥୀରେ ମଧୁସ୍ତ ରହିଛି ସେହିପରି ଆଗକୁ ମଧୁସ୍ତ ପିତାତ୍କର ସାଥୀ ହେବାର, ପିତା ସମାନ ହେବାର କର୍ତ୍ତବ୍ୟ ମଧୁସ୍ତ ତୁଲାଇବ । ବ୍ରହ୍ମମାବାବାଟ୍କ ସମାନ ସେବାରେ ପାର୍ଟ କରିବ । ତେଣୁ ସେହି ବରଦାନ ଏହି କନ୍ୟାର ଭାଗ୍ୟର ରେଖା ପାଲଟି ଯାଇଛି ଏବଂ ବ୍ରହ୍ମମାବାବାଟ୍କ ସମାନ ରଥ ହେବାରେ ପାର୍ଟ କରିବା ମଧୁସ୍ତ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ହୋଇଯାଇଛି । ପୁଣି ବି ବାପଦାଦା ଏହିଭଳି ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଏହି କନ୍ୟାକୁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏତେ ସମୟ ପ୍ରୟତ୍ନତ୍ତ ଏତେ ଶକ୍ତିକୁ ଆତ୍ମସ୍ତ କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ସମ୍ଭାଳିବାର ବିଶେଷତା ରୂପକ ଲିଫଟ ପାଇଥିବା କାରଣରୁ ଏକସଟରା ଗିଫଟ ଅର୍ଥାତ୍ ଅତିରିକ୍ତ ଉପହାର ମଧୁସ୍ତ ମିଳିଛି । ପୁଣି ବି ବାପଦାଦାଟ୍କୁ ଶରୀରର ସବୁ କିଛି ଅବସ୍ଥାକୁ ଦେଖିବାକୁ ପଡୁଛି । କିନ୍ତୁ ବାପଦାଦା ମଧୁସ୍ତ ବିପ୍ଳବ ଏବଂ କୌଶଳ ପୂର୍ବକ ଭାବରେ ହିଁ କାମ ଚଳାଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନତ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ବାପଦାଦା ପ୍ରତିଶ୍ରୁତିବଦ୍ଧ ତ ଅଟନ୍ତି କିନ୍ତୁ ସମୟ ଅନୁସାରେ ମିଳନର ବିଧି ପରିବର୍ତ୍ତନ ମଧୁସ୍ତ ହୋଇଚାଲିବ । ଆଗକୁ ୧୭ ବର୍ଷର ପାର୍ଟ ତ ନିଶ୍ଚିତ ପୂରଣ କରିବାକୁ ହେବ କିନ୍ତୁ ୧୮ ବର୍ଷରେ ହିଁ ସବୁ କିଛି ଶୁଣାଇବୁ ।

ଟୀଚର ଉତ୍ତମାନତ୍କ ସହିତ ଅବସ୍ଥକ୍ତ ବାପଦାଦାତ୍କର ସାକ୍ଷାତ୍ :

(୧) ଟୀଚରମାନେ ସର୍ବଦା ନିଜର ସାମ୍ରାଜ୍ୟିକ ଦ୍ଵାରା ନିଜେ ମଧୁସ୍ତ ଆଗକୁ ବଢୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନତ୍କ ମଧୁସ୍ତ ଆଗକୁ ବଢାଉଛନ୍ତି । ନିଜେ ଆଗକୁ ବଢିବା ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନତ୍କ ଆଗକୁ ବଢାଇବା ପାଇଁ ଟୀଚରମାନତ୍କର ବିଶେଷ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଲକ୍ଷଣ ମଧୁସ୍ତ ରହିଛି । ସର୍ବଦା ବାବାଟ୍କ ସମାନ ମାଷ୍ଟର ସର୍ବଶକ୍ତିବାନ ଆତ୍ମା ହୋଇ ଆଗକୁ ବଢ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନତ୍କ ମଧୁସ୍ତ ବଢାଇଚାଲ । ନିଜର ତ୍ଵାଗ ଦ୍ଵାରା ଭାଗ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତ କରୁଥିବା ଶୂନ୍ୟେ ଆତ୍ମା ଅଟ । ତେଣୁ ସର୍ବଦା ତ୍ଵାଗ ହିଁ ଭାଗ୍ୟ ଅଟେ । ଶୂନ୍ୟେ ଭାଗ୍ୟ, ଶୂନ୍ୟେ କର୍ମ ଏବଂ ଶୂନ୍ୟେ ଫଳ... ସର୍ବଦା ଏହିଭଳି ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳ ଦ୍ଵାରା ନିଜକୁ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନତ୍କ ଉତ୍ତମଚାଲ । ନିଜକୁ ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ ନିମିତ୍ତ ମନେ କରିବା ହିଁ ଶୂନ୍ୟେ ହେବାର ସହଜ ବିଧି । ଇଶ୍ଵରୀୟ ସେବାଧାରୀ ହେବା, ଏହା ମଧୁସ୍ତ ସଂଗମସ୍ଥରେ ବିଶେଷ ଭାଗ୍ୟର ପ୍ରତୀକ । ସେବା କରିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଜନ୍ମ ଜନ୍ମ ପାଇଁ ସମ୍ପଦନ ହେବା, କାହିଁକି ନା ସେବା ଦ୍ଵାରା ପ୍ରାରବ୍ଧ ଜମା

ହୋଇଥାଏ ଏବଂ ଜମା ହୋଇଥିବା ପ୍ରଚାରବ୍ୟୟକୁ ଅନେକ ଜନମ ପରମ୍ପରାରେ ଭୋଗ କରିଚାଲିବ । ସେବା ଦ୍ଵାରା ମୋର ପ୍ରଚାରବ୍ୟୟ ଜମା ହେଉଛି - ଯଦି ଏହି ସମ୍ପ୍ରତି ସରବଦା ରହିଥିବ ତେବେ ଖୁସିରେ ରହିପାରିବ ଏବଂ ମନ ଖୁସି ରହିବା କାରଣରୁ କେବେ ବି ଅକ୍ତିଯିବ ନାହିଁ, କାହିଁକି ନା ସେବା ଆତ୍ମାକୁ ଅଧିକ କରିଦିଏ ଅର୍ଥାତ୍ ସତେଜ କରିଦିଏ ଏବଂ ଖୁସିର ଅନୁଭବ ମଧ୍ୟ କରାଇଥାଏ ।

ସେବାଧାରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଟ୍ଟଙ୍କ ସମାନ ସ୍ଥିତି । ତେଣୁ ସମାନତାକୁ ଚେକ୍ କରିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାବାଟ୍ଟଙ୍କ ସମାନ କରିଚାଲି । ସେଗ୍ଟରର ବାୟୁମଣ୍ଡଳକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିବା ପାଇଁ ପ୍ରତିଦିନ ଅରେ ବା ଦୁଇ ଥର ସେବାସ୍ଥାନ ଗୁଡିକର ପରିକରମା ଲଗାଇ ଶକ୍ତିଶାଳୀ ଯୋଗର ଅନୁଭୂତି କରିବାର କାର୍ଯ୍ୟକ୍ରମ ରଖି । ଶକ୍ତିଶାଳୀ ବାତାବରଣ ଅନେକ ପ୍ରକାରର ସମସ୍ୟାରୁ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ ଦୂରେଇ ଦେଇଥାଏ । ଏବେ ନିଜେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ ହୋଇ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପୁରୁଷାର୍ଥୀ କରିଚାଲି । ଆରକ୍ଷା!

(୨) ସମସ୍ତେ ନିଜକୁ କେଉଁ ପ୍ରକାରର ମଣି ମନେ କରୁଛ ? (ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣି) ବର୍ତ୍ତମାନ ସମୟରେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ହିଁ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ଅଧିକ ପୂଜା ମଧ୍ୟ କେଉଁ ଦେବୀତ୍ଵକର ହେଉଛି ? ସନ୍ତୋଷୀ ଦେବୀତ୍ଵକର ଏବଂ ସନ୍ତୋଷୀ ଦେବୀତ୍ଵକୁ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କରିବା ମଧ୍ୟ ସହଜ । ସନ୍ତୋଷୀ ଦେବୀ ଖୁବ୍ କମ୍ ସମୟରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ତେବେ ସନ୍ତୋଷୀତ୍ଵକର ପୂଜା କାହିଁକି ହେଉଛି ? କାହିଁକି ନା ଆଦିକାଳି ସମୟରେ ଦୁନିଆରେ ଅଗାଧତ୍ଵ ବହୁତ ରହିଛି, ଦୁଃଖ ମଧ୍ୟ ବହୁତ ରହିଛି ସେହି କାରଣରୁ ଅସନ୍ତୁଷ୍ଟତା ବଢି ବଢି ଚାଲିଛି, ସେଥିପାଇଁ ସମସ୍ତେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରହିବାର ଉପାୟ ଚିନ୍ତା କରୁଛନ୍ତି, କିନ୍ତୁ ଉପାୟ ବାହାର କରିପାରୁ ନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ଏହିଭଳି ସମୟରେ ତୁମେମାନେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣି ହୋଇ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ଆଲୋକ ପ୍ରଦାନ କର । ନିଜର ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ଆଲୋକ ଦ୍ଵାରା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ କର । ପ୍ରଥମେ ନିଜେ ନିଜ ଉପରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରୁହ, ତା' ପରେ ସମ୍ବନ୍ଧ ରକ୍ଷା କରିବାରେ ସନ୍ତୁଷ୍ଟ ରୁହ ତେବେ ଯାଇ ସନ୍ତୁଷ୍ଟମଣି ବୋଲାଉପାରିବ, କାରଣ ସନ୍ତୁଷ୍ଟତାର ମଧ୍ୟ ତିନୋଟି ପ୍ରମାଣ ପତ୍ର ଆବଶ୍ୟକ । ନିଜଠାରୁ, ସେବାଠାରୁ ଏବଂ ସାଥୀମାନଙ୍କଠାରୁ । ଏହି ତିନୋଟି ପ୍ରମାଣ ପତ୍ର ନେଇଛ ନା । ବହୁତ ଭଲ କରିଛ ଯାହାକି ଦୁନିଆର ହଲଚଲ୍ ରୁ ବାହାରି ଅଚଳ ଘର ଅର୍ଥାତ୍ ବାବାଟ୍ଟଙ୍କ ଘରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛ । ବାବାଟ୍ଟଙ୍କର ଏହି ସ୍ଥାନ ଅଚଳଘର ଅଟେ । ତେବେ ଅଚଳ ଘରରେ ପହଞ୍ଚି ଯିବା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ଼ ଭାଗ୍ୟର କଥା । ସବୁକିଛି ତ୍ୟାଗ କରିଛ ସେଥିପାଇଁ ଅଚଳଘରେ ପହଞ୍ଚି ଯାଇଛ । ତୁମେମାନେ ଭାଗ୍ୟବାନ ତ ହୋଇଯାଇଛ କିନ୍ତୁ ଭାଗ୍ୟର ରେଖାକୁ ଯେତେ ଅଧିକ ଲମ୍ବା କରିବାକୁ ଚାହିଁବ, କରିପାରିବ । ଭାଗ୍ୟବାନ ଆତ୍ମାତ୍ମକର ଲିଷ୍ଟରେ ତ ଆସିଗଲ କାହିଁକି ନା ଭଗବାନଙ୍କର ଭଗବାନଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଯାଇଛ ତେଣୁ ଭାଗ୍ୟବାନ ହୋଇଯାଇଛ । ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କଠାରୁ ଦୂରେଇ ଦଶତ୍ଵକୁ ହିଁ ନିଜର କରିଦେଇଛ ତେଣୁ ଭାଗ୍ୟବାନ ହୋଇଯାଇଛ । ବାପଦାଦା ମଧ୍ୟ ପିଲାମାନଙ୍କର ଏହିଭଳି ସାହାଯ୍ୟ ଦେଖି ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ଯାହା ବି ହେଉ ତ୍ୟାଗ ଏବଂ ସେବା କରିବାର ସାହସ ଦେଖାଇବାରେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଅଟ । ଛୋଟ ହୋଇଥାଅ ବା ନୁଆ ହୋଇଥାଅ କିନ୍ତୁ ବାପଦାଦା ତ୍ୟାଗ ଏବଂ ସାହସ ପାଇଁ ଅଭିନନ୍ଦନ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହିଭଳି ସମ୍ପ୍ରାନ୍ନୀୟ ଦୃଷ୍ଟିରେ ମଧ୍ୟ ଦେଖୁଛନ୍ତି । ଯନ୍ତ୍ରରେ ନିର୍ମିତ ହେବାର ମଧ୍ୟ ମହତ୍ତ୍ଵ ରହିଛି । ସେହି ମହତ୍ତ୍ଵ ଅନୁସାରେ ସରବଦା ଆଗକୁ ଆଗକୁ ବଢିବା ସହିତ ସାରା ବିଶ୍ଵରେ ମହାନ ଆତ୍ମା ହୋଇ ପ୍ରସିଦ୍ଧ ହୋଇଯିବ । ତେବେ ନିଜର ମହାନତାକୁ ତ ଜାଣିଛ ନା । ଯେତିକି ମହାନ ସେତିକି ନିରମାଣ ଅର୍ଥାତ୍ ନମ୍ର । ଯେପରି ଫଳଦାୟକ ବୃକ୍ଷର ଲକ୍ଷଣ ହେଲା - ନମ୍ରତା । ସେହିଭଳି ଯେଉଁମାନେ ନମ୍ର ଅଥବା ନିରହଂକାରୀ ଅଟନ୍ତି ସେହିମାନେ ହିଁ ପ୍ରତ୍ୟକ୍ଷ ଫଳ ପ୍ରାପ୍ତି କରିବାର ଅଧିକାରୀ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ସଂଗମଯୁଗର ବିଶେଷତା । ଆରକ୍ଷା!

କୁମାରମାନଙ୍କ ସହିତ ଅବସ୍ଥାକ୍ତ ବାପଦାଦାଙ୍କର ସାକ୍ଷାତ:-

କୁମାର ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁର୍ବଳତାଗୁଡିକୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ଛାଡ଼ପତ୍ର ଦେଇଥିବା ଆତ୍ମା । ଅଧାକଲ୍ପ ପାଇଁ ଦୁର୍ବଳତାଗୁଡିକୁ ଛାଡ଼ପତ୍ର ଦେଇ ଦେଇଛ ନା, ବା ଏବେ ପରମ୍ପରାରେ ଦେଇ ନାହିଁ ? ଯେଉଁମାନେ ସଦା ସମର୍ଥ ଆତ୍ମା ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ପର୍କକୁ କୌଣସି ଦୁର୍ବଳତା ଆସିପାରିବ ନାହିଁ । ସରବଦା ସମର୍ଥ ସ୍ଥିତିରେ ରହିବା ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁର୍ବଳତାକୁ ସମାପ୍ତ କରିବା । ଏହିଭଳି ସମର୍ଥ ଆତ୍ମାମାନେ ବାବାଟ୍ଟଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପରିଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି, ଇଶ୍ଵରୀୟ ପରିବାରକୁ ମଧ୍ୟ ପରିଷ୍ଟ ଅଟନ୍ତି । କୁମାର ଅର୍ଥାତ୍ ନିଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ଦ୍ଵାରା ଅନେକଙ୍କର ଶ୍ରେଷ୍ଠକରମର ରେଖା ତିଆରି କରୁଥିବା ଆତ୍ମା । ନିଜର କର୍ମ ଏଭଳି ହେଉ ଯାହା ଦ୍ଵାରା ଅନ୍ୟମାନଙ୍କର କର୍ମର ରେଖା ତିଆରି କରିବାର ନିର୍ମିତ ହେଉଥିବ । ଏହିଭଳି ସେବାଧାରୀ ଅଟ । ତେଣୁ ନିଜର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମରେ ଏହି କଥା ଚେକ୍ କର ଯେ ମୋର ପ୍ରତ୍ୟେକ କର୍ମ ଏହିଭଳି ସପଷ୍ଟ ଅଛି ଯାହାକି ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ମୋର କର୍ମର ରେଖା ସପଷ୍ଟ ଭାବରେ ଦେଖାଯାଉଥିବ । ଏହିଭଳି ଶ୍ରେଷ୍ଠ କର୍ମର ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପ୍ରଚାରବ୍ୟୟ ଖାତା ସରବଦା ଜମା କରୁଥିବା ବିଶେଷ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଏ ସର୍ବା ସେବାଧାରୀ । ଯୋଗ ଏବଂ ସେବା ହିଁ ସରବଦା ଆଗକୁ ବଢାଇବାର ଆଧାର । ଯୋଗ ଆତ୍ମାକୁ ଶକ୍ତିଶାଳୀ କରିଦିଏ ଏବଂ ସେବା ସମ୍ପତ୍ତିରେ ଭରପୁର କରିଦିଏ, ତେଣୁ ଯୋଗ ଏବଂ ସେବା ଦ୍ଵାରା ସରବଦା ଆଗକୁ ବଢିଚାଲି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆଗକୁ ବଢାଇଚାଲି । ଆରକ୍ଷା!

ବରଦାନ:- ବ୍ରହ୍ମବାବାଟ୍ଟଙ୍କ ସମାନ ଶ୍ରେଷ୍ଠରୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଚିତ୍ତ ତିଆରି କରୁଥିବା ପରୋପକାରୀ ହୁଅ ।

ଶୂନ୍ୟ ସ୍ମୃତି ଏବଂ ଶୂନ୍ୟ କର୍ମ ଦ୍ଵାରା ନିଜର ଭାଗ୍ୟର ଚିତ୍ରକୁ ତ ସମସ୍ତେ ତିଆରି କରିଛନ୍ତି କିନ୍ତୁ ବର୍ତ୍ତମାନ କେବଳ ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣତାର ବା ବ୍ରହ୍ମାବାବାଜୀଙ୍କ ସମାନ ହେବାର ଶେଷ ପର୍ୟ୍ୟାୟର କାର୍ଯ୍ୟ ବାକି ରହିଛି ସେଥିପାଇଁ ପରୋପକାରୀ ହୁଅ ଅର୍ଥାତ୍ ସ୍ଵାର୍ଥ ଭାବନା ଠାରୁ ସର୍ବଦା ମୁକ୍ତ ରୁହ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ପରିସ୍ଥିତିରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ କାର୍ଯ୍ୟରେ, ପ୍ରତ୍ୟେକ ସହଯୋଗୀ ସଂଗଠନରେ ଯେତେଯେତେ ନିଃସ୍ଵାର୍ଥପର ଭାବନା ରହିବ ସେତେ ସେତେ ପରୋପକାରୀ ହୋଇପାରିବ । ସର୍ବଦା ନିଜକୁ ଭରପୁର ଅନୁଭବ କରିବା ସହିତ ପ୍ରାପ୍ତି ସ୍ଵରୂପ ସ୍ଥିତିରେ ସ୍ଥିତ ରହିପାରିବ ଏବଂ ନିଜ ପ୍ରତି କିଛି ବି ସ୍ଵୀକାର କରିବ ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ସର୍ବସ୍ଵାତ୍ମୀ ହେବା ଦ୍ଵାରା ହିଁ ସରଳତା ତଥା ସହନଶୀଳତା ଗୁଣ ଆସିପାରିବ ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****